

Bliver Ankara et nyt Sarajevo? Verden har brug for en fredsplan!

Af Helga Zepp-LaRouche

21. februar 2016 – I tilfælde af, at Tyrkiet reagerer på det seneste terrorangreb i Ankara, hvor 28 mennesker blev dræbt, med en invasion med tyrkiske landtropper i det nordlige Syrien, understøttet af det saudiske luftvåben – formelt for at kæmpe mod kurderne, men i højere grad for at »redde« de af dem understøttede oprørsgrupper, fra al-Nusra og til ISIS – så består der en umiddelbar fare for, at det skal komme til et militært sammenstød mellem tyrkiske hærenheder og den syriske hær, der støttes af Rusland. I så tilfælde ville vi omgående stå med en militær konfrontation mellem NATO-medlemmet Tyrkiet og Rusland. Rusland måtte finde en måde at beskytte de skønsmæssigt 20.000 russiske tropper i Syrien, og konflikten kunne meget hurtigt eskalere til en fuld, atomar konfrontation. Som ville blive den tredje, atomare verdenskrig!

Hidtil har Erdogan begrænset sig til at bombe kurderne i Syrien – en operation, der enstemmigt er blevet fordømt af FN's Sikkerhedsråd. Men præsident Obama har blot gjort det klart, at USA ikke ville deltage i en invasion af Syrien, men har dog forsømt at forbyde sine klientstater Tyrkiet og Saudi Arabien at foretage en sådan invasion. Den tidligere chef for det amerikanske militærs efterretningstjeneste, DIA, general Michael Flynn, har flere gange påpeget, at Det Hvide Hus understøtter de forskellige terrorgrupper af geopolitiske grunde, og det er i mellemtiden blevet omfattende dokumenteret, at USA's »allierede«, bl.a. Tyrkiet, Saudi Arabien og Qatar, er de vigtigste støtter af ISIS, al-Nusra, al-Qaeda og det Muslimske Broderskab.

I betragtning af denne kendsgerning er det et fuldstændigt fejlagtigt tiltag, når forbundskansler Merkel i forbindelse med flygtningekrisen, sikring af de ydre

grænser, omsorgen for flygtningene på stedet og »kampen mod årsagerne til flugt« primært satser på en fælles handleplan med Tyrkiet. Erdogans understøttelse af disse terrorgrupper er en af de væsentlige årsager til flugt! Merkels yderligere forslag om at oprette en flyveforbudszone i Syrien, hvor flygtningene kunne finde et sikkert opholdssted, blev omgående afvist af Pentagon; den angivelige grund var, at en sådan zone kun kunne gennemføres med militære midler, og dermed ligeledes ville bringe en akut fare for en militær forvikling med det russiske luftvåben med sig. Hvis EU-topmødet med Tyrkiet, der er sat til begyndelsen af marts, overhovedet skal have nogen mening, så må afslutningen af Tyrkiets og Saudi Arabiens støtte til disse terrorgrupper stå øverst på dagsordenen. Desuden må en hel række af fejlagtige tankegange, der løber grassat i EU, korrigeres. Med sin militære intervention siden den 30. september 2015 har Putin taget handlingsprogrammet i sin hånd, hvilket, som general Kujat korrekt har understreget, i det hele taget har skabt muligheden for politiske forhandlinger. Putin agerer ud fra en styrkeposition, alt imens tilstanden i Europa, USA og de såkaldte forbundsfæller Tyrkiet og Saudi

Arabien snarere er at betegne som bankerot. Det seneste EU-topmøde leverede beviset for dette.

Den russiske ambassadør i Paris, Alexander Orlov, advarede ved en Mellemøstenkonference, der blev afholdt af Valdai-klubben, om, at verden i Mellemøsten aldrig har befundet sig så tæt på en katastrofe, og at nutidens Syrien kunne blive til Serbien år 1914. Jacques Attali har netop i en artikel i den franske avis *L'Express* understreget, at den russiske premierminister Medvedev under München-Sikkerhedskonferencen havde henvist til muligheden for en ny verdenskrig og fremhævede den kendsgerning, at Rusland stadig skulle være den stærkeste atommagt. Det, som Attali naturligvis udelader, er hans egen rolle i skabelsen af krisen i EU.

I EU afspærrer den såkaldte Visegrad-gruppe – polen, Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn – sine grænser, det samme gør Østrig, og selv Serbien, som ikke ønskede at gøre dette, så sig tvunget til at lukke sin grænse til Makedonien. Dermed er Schengen-aftalen – og dermed også grundlaget for Den Europæiske Møntunion – faktisk ophævet. Alle Merkels indrømmelser over for den britiske særbehandling – i de første fire år ingen sociale ydelser til EU-borgere, der er flyttet fra deres hjemland til et andet EU-land; ingen kontrol fra Bruxelles side over finansstedet London; ændring af EU-traktaten – vil efter al sandsynlighed ikke standse en 'Brexit'. Hvis ellers EU stadig eksisterer frem til den britiske folkeafstemning! Der er i dette EU hverken en union eller solidaritet, og fælles værdier er heller ikke til at finde. Der kommer stadig flere advarsler om et umiddelbart forestående finanskollaps, hvor markedsmekanismerne ikke mere vil fungere; hverken centralbanker eller regeringer ville kunne gribe ind; alle de redskaber, der stadig eksisterede efter 2008, skulle i mellemtiden være blevet opbrugt eller have vist sig at give bagslag.

Det burde egentligt, i betragtning af denne komplekse og vidt fremskredne situation, stå enhver statschef eller ansvarshavende person klart, at »business as usual«, en blot og bar puslen videre efter samme recept, kun kan føre til en kæmpestor fiasko. Alt – vores liv og fælles fremtid – vil afhænge af, om i det mindste nogle af disse personer i ansvarsstillinger besidder den moralske styrke og intellektuelle integritet til at erkende, at der ikke eksisterer nogen løsning inden for den bestående geometri, men at vi behøver et fuldstændigt nyt paradigme.

Løsningen er forhånden. Vi må opgive den selvmorderiske konfrontation med Rusland og Kina, som er dikteret af Washington og London. Uden Rusland kan der ikke blive nogen løsning for Syrien, terrorisme eller flygtningekrisen, og uden et samarbejde med Kina kan den transatlantiske sektors økonomiske og finansielle krise ikke overvindes.

Med programmet for den Nye Silkevej har Kina siden 2013 sat et nyt koncept for økonomisk samarbejde til gensidig fordel – det såkaldte »win-win-perspektiv« – på dagsordenen, en økonomisk model, der ikke retter sig mod spekulanternes monetære kriterier om profitmaksimering, men derimod mod udvikling af realøkonomien. Den Nye Silkevejs økonomiske model sætter præcist ind dér, hvor det neoliberale system, som det repræsenteres

af IMF og Verdensbanken, har efterladt et kæmpe vakuum, nemlig i spørgsmålet om en virkelig industriel og landbrugsmæssig udvikling og dennes forudsætning i form af infrastruktur. Intet under, at flere end 60 lande i mellemtiden deltager i Nye Silkevejs-projekter og har gavn af de nye banker, der stiller kredit til rådighed til disse projekter, såsom Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), BRIKS-staternes Nye Udviklingsbank, den Ny Silkevejs-Udviklingsfond og flere endnu.

Den indiske blog, »Indian Punchline«, understregede den stærke kontrast mellem konflikten i Syrien og ankomsten af det første, kinesiske godstog langs den nye Silkevejsforbindelse, fra Yiwu i Kina til Teheran, som, to dage efter Støttegruppen for Syrien var trådt sammen i München, efter en 14 dage lang rejse over mere end 10.000 kilometer over Kasakhstans og Turkmenistans stepper, var ankommet til Iran med 32 godscontainere. Ud fra et historisk standpunkt, vil denne ankomst vise sig at være den vigtigste begivenhed.

Den eneste chance for, at alle Europas problemer – faren for krig, flygtningekrisen, den truende nedsmeltning af det transatlantiske finanssystem og Europas identitetskrise – kan løses, ligger i samarbejdet med Kina, Rusland, Indien og andre stater om opbygningen af den Nye Silkevej i hele Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, samt Afrika. Grundlaget hertil har ikke mindst Xi Jinpings nylige besøg i Saudi Arabien, Egypten og Iran lagt.

Fru Merkel har kun en eneste chance for at bringe politikken i spørgsmålet om flygtningene, som hun indledningsvis havde den rigtige tilgang til, til en positiv afslutning: Hun må satse på Sydvestasiens og Afrikas økonomiske udvikling, i stedet for på skæve deals med Tyrkiet. Det kræver frem for alt et brud med den neoliberale, økonomiske models aksiomer og en tilbagevenden til en politik, som også Adenauer og de Gaulle ville have givet deres tilsagn til. Tyskland har potentialet og den historiske opgave at overvinde den akutte fare for krig, gennem virkeliggørelse af et samarbejde med Kina, Rusland og Indien om opbygning af den Nye Silkevej i det område, hvorfra migranterne flygter fra krig og sult. Tysklands kanslerskab vil blive målt efter, om det mestrer denne opgave, eller om det vil være en brik på det angloamerikanske imperieskakbræt – og, hvad der er vigtigere, så vil menneskehedens fremtid sandsynligvis afhænge af dette.

Løsningen er enkel: Kasinoøkonomien må afsluttes gennem realiseringen af Glass/Steagall-loven; en international gældskonference må afskrive bankernes giftige værdipapirer, og et nyt kreditsystem må finansiere investeringer i den Nye Silkevejs projekter. Og hertil har vi ikke brug for et oppumpet, overnationalt bureaukrati i Bruxelles, men derimod en alliance af suveræne stater, som er forpligtet over for den fælles mission for udvikling af de områder i verden, der har et presserende behov for vores hjælp.

Kun, hvis Europa finder tilbage til sin humanistiske tradition, vil vi kunne bestå.